



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK  
refpasaret.hu

Pasarét, 2018. szeptember 9.  
(vasárnap)

*Szepesy László*

# „SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

## 7.

**Énekek:** 172, 305, 165,5, 688

**Lekció:** Ézsaiás 1,11-18

**Alapige:** 1Péter 1,22

*„Lelketeket az igazság iránt való engedelmségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón szeressétek.”*

**Imádkozzunk!**

Magasztalunk és dicsőítünk Téged, mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztusért és a golgotai keresztért, köszönjük, hogy ez határozhatta meg az elmúlt hetünket is. Minden áldás, minden jó, amiben részesítettél, minden siker, ami munkánk gyümölcse lehetett, vagy otthoni békesség és szeretet, mindaz abból az áldásból fakad, amelyet Óáltala kaphattunk. Köszönjük, hogy bűneinkre is, amelyeket elkövettünk, akár szándékosan, akár mulasztásból, a golgotai keresztre nézve remélhetünk és kaphatunk bocsánatot. Hálát adunk Neked, hogy gyülekezeti alkalmainkon is Te lehettél a közép-pontban, az ige, és mindaz, amit Te cselekedtélt hirdettetett.

Mégis, bár Te számtalan jót teszel velünk, de mi oly gyakran hitetlenül töltjük el napjainkat, elvonja figyelmünket e világ gondja és baja, és elfelejtkezünk Hozzád fordulni, mint gyermekek, akikről gondoskodik az Atya, magunk próbáljuk megoldani bűneink kérdését, és nem küzdünk saját bű-

neinkkel szemben. Önigazultak tudunk lenni, másokat vádlók, magunkat mentetőgők.

Kérünk, bocsásd meg, amikor így jövünk Eléd, bűnt és szentséget egyaránt fel akarva mutatni, ahogy Igédben hallottuk, hogy Te nem állhatod az ünneplést és a bűnt egyszerre. Kérünk ezért, adj nekünk valódi élet-szentséget, amely Téged dicsóít, add, hogy az által is magasztaljunk Téged, és ennek jele legyen a vasárnapi istentiszteletünk is.

Köszönjük, hogy összegyűjtöttél minket, hogy nevedet imádjuk, hálát adjunk, Előtted leboruljunk, megalázzuk magunkat, és ezzel is Téged magasztalunk fel. Kérjük, szent igédet hirdesd, amely „élő és ható”, amely megítéli a szív gondolatait, vágyait, amely képes átformálni minket, felkészíteni minden jó cselekedetre. Könyörgünk, adj nekünk halló füleket, értő szívet, és az engedelmesség lelkét újítsd meg bennünk, hogy ne csak hallgatói, hanem megtartói hadd lehessünk igédnek. Köszönjük, hogy bízhatunk Benned, hogy munkálkods, mert megígérted, hogy ha a Te nevedben jövünk össze, ott jelen vagy.

Áldott legyen ezért, és irgalmadért, kegyelmedért a Te háromszor szent neved!

Ámen.

### ***Igehirdetés***

Péter apostol ebben az igeversben arra mutat rá, hogy amikor Isten megszentel minket, amikor olyan emberré akar átformálni, hogy hajlandóak legyünk szívünk szerint Neki odaszálni magunkat, Neki élni, akkor többek között két nagy munkát végez el bennünk. Az első az, hogy megtisztítja a szívünket, a második pedig, hogy megtanít minket az atyafiúi szeretetre. Mert ha ennek a bonyolult mondatnak – amit felolvastam ebből az igeversből – a lényegét akarnánk megfogalmazni, kiemelni, akkor az így hangozna: lelketeket megtisztítván egymást szeressétek. Erről a két dologról szól ez az igevers, és ezekre szeretnék én is bővebben kitérni az igehirdetésben.

Először tehát nézzük meg, hogy mit mond az Ige nekünk a szívünk, lelkünk megtisztításáról. Péter apostol alapvető dolognak tartja, hogy szívünk és lelkünk a bűntől beszennyezett, és ezért ebből meg kell tisztulnia. Számára ez nem kérdés. Ha nem így lenne, akkor nem szólítana fel minket az egész igeversen keresztül erre a megtisztulásra és az egymás iránti szeretetre. De mielőtt a megtisztulás mikéntjére, hogyanjára térnénk rá, meg kell állnunk megvizsgálni magunkat, mégpedig azért, hogy végiggondoljuk, hogy én is úgy gondolom-e, mint Péter apostol, egyetérték-e vele, amikor azt állítja rólam, hogy én beszennyezett szívű és lelkű ember vagyok. És ezt úgy érti az apostol, hogy bűneink miatt szívünk nemcsak foltos lett, nem-

csak helyenként piszkos, hanem teljes szívünk és lelkünk – bocsánat a kifejezésért – a mocskokban úszik. Annyira a bűn mélyére süllyed az ember, hogy áthatja lelkének és szívének minden zegét-zugát. Nincs rajtunk egy milliméternyi tiszta rész sem, amit a bűn fehéren hagyott volna. Miért kell ezen az alapvető bibliai tanításon újból és újból elgondolkodnunk? Egyrészt azért, mert mint emberek, természetünkönél fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy tisztábbnak lássuk magunkat, mint amilyenek valójában vagyunk, mentegetjük bűneinket, azt hisszük, képesek vagyunk önmagunkat megtisztítani. Másrészt pedig szeretjük hamarabb észrevenni mások bűnét és piszkos dolgait, mint a magunkéit. Ezért az Ige megállít, és azt mondja, hogy gondold végig, mennyire tartod magadat beszennyezettnek.

Krisztus leleplezte egy alkalommal a zsidókban azt az általános emberi vonást, ami ránk nézve is igaz, hogy 1-2 emberi parancs vagy elvárás teljesítése után az ember elégedetten megveregeti saját vállát, és azt mondja, hogy én tiszta vagyok, mert sikerült 1-2 emberi parancsot véghezvinnem. Pedig az Ige szerint nekünk nem emberi mércével kellene vizsgálni magunkat, hanem az isteni mérce, az Ige szerint. Urunk ugyanis ezt mondja a Máté 15-ben: *„nem az fertőzteti meg az embert, ami a szájon bemelegy, hanem ami kijön a szájból, az fertőzteti meg az embert. (...) minden, ami a szájon bemelegy, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe vettetik? Amik pedig a szájból jönnek ki, a szívből származnak, és azok fertőztetik meg az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások. Ezek fertőztetik meg az embert; de a mosdatlan kézzel való evés nem fertőzteti meg az embert”* (11.17-20. vers). Ismerjük a történetet, azt, hogy a farizeusok büszkék voltak arra, hogy evés előtt megmosták kezüket, és azt hitték, hogy teljesítették az isteni parancsot, tiszták és tökéletesek lettek. És ezzel szemben Krisztus milyen súlyos bűnökre mutat rá! Neked ez elég, Testvér, hogy teszel 1-2 kisebb kitalált szolgálatot Istennek, és máris tisztának gondolod magad, közben pedig nem törődsz ilyen hatalmas nagy bűnökkel? Testvérek, mennyire megítél és leleplez Krisztusnak ez a kijelentése minket! Nem borzalmas dolog, hogy az felháborít minket, hogyha egy esős délutánon egy mellettünk elhaladó autó vizet fröccsent a nadrágunkra, és az vizes és piszkos lesz? Teljes mértékben át tudjuk adni magunkat a felháborodásnak és a haragnak ez ügyben. Akkor viszont, amikor arról van szó, hogy szereteteinket naponként hogyan bántjuk meg, hogyan beszélünk velük, önző módon sok mindent elvárunk tőlük, mi pedig alig adunk valamit, vagy teszünk értük valamit, ezek fölött a súlyos bűnök fölött minden gond nélkül napirendre tudunk térni, mert nem érdekel minket? Hol van az arányosság, egy beszennyezett nadrág és ilyen nagy vétkek között? Vagy jobban zavar minket az, hogy a busz kapaszkodói piszkossá

teszik a kezünket, és azzal meg mit sem törődünk, hogy különféle filmek, internetes oldalak, világias gondolkodással átítatott könyvek hogyan szennyezik be a lelkünket? Komolyabban zavar a kéz tisztátalansága, mint a léleké? Testvér, akkor értjük meg, hogy mennyire szükségünk van lelkünk megtisztítására, és akkor fogunk ez után vágyódni, akkor fogjuk keresni a hogyanját, ha már szembesültünk bűneink szennyével, és naponként elfogadjuk ezt, hogy minden nap újabb bűnöket követünk el, ami beszennyez minket. Amíg tisztának, vagy elég tisztának hiszed és gondolod magad, mindez téged nem fog érdekelni, amiről itt az apostol beszél, hogy hogyan tisztítsd meg lelkedet!

Tisztátalanságunknak pedig – jól tudjuk, hogy – komoly következménye van! Biztosan nagyon megharagudnál akkor, hogyha valaki nem ülne le arra a helyre, ahol most éppen ülsz, mert azt gondolja rólad, hogy koszos vagy. Ez mennyire sértő és bántó lenne. Vagy ha egy baráti társaság, akik éppen egy jót beszélgetnek, mikor odamész, elhallgatnak, elnémulnak, szándékosan nem szólalnak meg, esetleg hátat fordítanak, vagy ott is hagyják téged, mennyire bántó és fájó kiközösítés lenne ez, nem? Ha külső vagy belső hibáink miatt egy közösség nem fogad be bennünket, az nagyon érzékenyen érint. A bűn okozta kiközösítés pedig csak úgy elsuhan a szívünk és az értelmünk mellett? Mert azt mondja az Ige, hogy Isten súlyosabb kiközösítéssel sújtja a bűnt, mert Ádámmal együtt minden bűnös ember kizáratik a mennyből a bűn miatt! Nincs közösségünk Istennel és az angyalokkal, amíg tiszta szívet nem kapunk valahonnan!

Tudjuk jól, hogy ez – a tiszta szív megkapása – hogyan lehetséges! Úgy, ahogyan a lelki ének is mondja: Jézus Krisztus „magára vette szennyes ruhámat, így békíté meg Istent, Atyámat”. Krisztus, a tökéletesen szent és tiszta, akivel nem fér össze a bűn, aki bűnt nem ismert földi élete alatt, aki a bűnre haragszik, Ő magára vette az összes bűnödet, hogy megtisztítson téged! Melyikünk menne el a Széll Kálmán térre, és cserélné el és venné fel egy hajléktalan ember ruháit? Krisztus ennél nehezebbet tett: Ő, akinek a természetétől idegen minden bűn, Ő minden bűnödet, hangsúlyoznám, mindet magára vette, hogy te megtisztulj! Mennyi szennyről és mennyi bűnről van itt szó, és mekkora szabadításról, mekkora szeretetről! Tudjuk jól, hogy ez az örömhír megfogalmazása mert az örömhír az, hogy Isten meg akar tisztítani téged, és Krisztus vérében meg is teszi. De az örömhír itt nem ér véget, nem áll meg, folytatása is van, és erre mutat rá Péter apostol.

És itt, ennél a pontnál, nekünk, keresztyéneknek különösen is vigyáznunk kell! Mert sokan úgy gondolják, hogy nem kell már a tisztaságra törekedniük, hiszen Krisztus drága vére már megtisztított minket minden bűnből! Valóban, ez igaz, ez az ígéret a miénk, de tegyük fel őszintén a kér-

dést: komolyan azt gondoljuk, hogy ez a tökéletesség, ez a tisztaság már meg is valósult az életünkben? Hangsúlyoznám még egyszer: Krisztus tisztasága a miénk, azt senki el nem veheti az Ő gyermekeitől, de saját szívünkre, lelkünkre nézve nagyon messze vagyunk még a tisztaságtól, ezért szólít fel minket Isten az Igén keresztül, hogy tisztítsuk meg lelkünket. Krisztus tisztasága a miénk, de ennek nem az a következménye – világít rá Péter apostol –, hogy ugyanúgy élsz, mint mielőtt megismerted volna Istent, hogy Isten csak életed egy kis részévé válik, és nem hatja át az egésztestet, hanem e helyett elkezdünk harcolni azért, hogy egy tisztább, szent életet éljünk. A megszentelődésre, a szent életre való törekvés egyik mozgatórugója ez a megtisztulás utáni vágy. Sokan ott akadnak el az engedelmességre való törekvésben, hogy nem látják meg, hogy nekik meg kell tisztulniuk, és az életüket szentebben kell folytatniuk.

Itt azonban egy újabb kérdés vetődik fel: ki tisztítja meg a mi szívünket bűneinktől? A legegyszerűbb válasz az lenne, amit itt olvasunk, hogy mi magunk, az Ige minket szólít fel, tehát ez a mi feladatunk. Csak törekedni kell a szent életre, különféle keresztyénnek mondott életvezetési tanácsokat kell megfontolni, alkalmazni, és szépen előre fogunk haladni a megszentelődés útján. Ez azonban csak a felszín, Testvérek. A Szentírás alaposabb megismerése után, és a hétköznapi küzdelmeit tapasztalva azt kell mondanunk, hogy erre a feladatra – hogy magunkat megtisztítsuk – minden ember nemcsak alkalmatlan, hanem képtelen is. Ugyanis egy piszkos kezű ember hogyan tisztítja meg magát? Bármire is hozzányúl, azt beszenyenezi! Hány hívő testvér esik bele ebbe a sziszifuszi küzdelembe azt gondolva, hogy képesek lesznek magukat megtisztítani, bűneiket elhagyni! A szándék jó, a tisztább és szent életre való törekvés helyes, csak gyakran nem igeszerűen próbáljuk meg ezt elérni. A Példabeszédek 20,9 megállít és figyelmeztet minket: *„Ki mondhatná azt: megtisztítottam szívemet, tiszta vagyok az én bűnömtől?”* A válasz egyértelmű: senki. A Szentírás szerint egyedül és csakis egyedül Isten képes minket megtisztítani, ahogyan azt a Jeremiás 33,8, Ezékiel 37,23, 1János 1,7 és más hasonló igeversek is hangsúlyozzák. Amikor az Ige felszólít minket, hogy tisztítsd meg magadat, nem azt állítja, hogy te képes vagy erre, hanem hogy Isten megteszi ezt az életedben úgy, hogy téged ebbe a folyamatba bevon.

De továbbmenve beszéljünk arról, amiről az apostol is: a hogyanról. Hogyan tisztít meg minket Isten? A következő választ adja az Ige, ezt olvassuk: *„lelketeket az igazság iránt való engedelmségben”,* tehát *„az igazság iránt való engedelmségben”* kell megtisztítani. Azaz Isten a bűnt, a törvényszegést, az engedetlenséget úgy tisztítja el a szívünkben és az életünkben, hogy az Isten parancsolatainak való engedelmség útján vezet minket. Azt mondja, hogy ismerd meg Isten akarát, parancsát, és

aszerint élj. Az igazság szó alatt ugyanis itt az Ige Isten parancsolatait érti, ahogyan azt a János 17,17-ből is szoktuk hallani: *„Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság.”*

De itt megint meg kell állni, és egy újabb kérdésre válaszolni: ha azt mondja Péter apostol, hogy engedelmesség által tisztulhatunk meg, akkor ezek szerint cselekedetek által magunkat tisztítjuk meg? Akkor hová lesz Krisztus keresztje? Hová lesz az Ő drága vére, amely által megváltott minket? Nem azt mondtuk az előbb, hogy Isten képes egyedül megtisztítani minket? És azt is tudjuk jól az Igéből, hogy nem cselekedetektől van üdvösségünk, hanem hit által, Krisztus áldozatáért. De akkor mégis hogy értsük ezt a felszólítást, hogy *„az igazság iránt való engedelmisségben”* tisztuljon meg a szívünk és lelkünk? A válasz abban rejlik, hogy mit értünk engedelmisség alatt. Ez kulcsmomentum ebben a kérdésben. Te mit tartasz az Istennek való engedelmisségnek? Ha egyszerűen azt gondoljuk, hogy az engedelmisség Isten parancsainak az önszántunkból, önerőből való teljesítése Isten életünkbe való beavatkozása nélkül, akkor, Testvér, nem tudod megoldani ezt a kérdést, hogy szólíthat fel Isten arra, amire képtelen vagy, és mi az, hogy Ő az, aki megtisztít. Az Ige mást mond.

Gondoljuk végig, hogy mit mond és tanít a Szentírás az üdvösségről! Azt mondja, hogy *„az igaz pedig az ő hite által él”!* Mit tanít az engedelmisségről? Azt, hogy a biblikus engedelmisség az Isten Igéjébe vetett hitel kezdődik, ebből a hitből fakadó cselekedetekkel folytatódik, és a hit általi hálaadással fejeződik be! A Szentírás tehát az engedelmisség alatt elsősorban nem a cselekedeteket érti pusztán, hanem a hitet, és erre is szólít fel, hogy higgyük el Isten Igéjét, tartsuk azt igaznak, kövessük azt! Mert az élő hit cselekszik is. Mert ha élő hited van – mutat rá Jakab apostol a levelében –, akkor annak cselekedetei is lesznek, viszont ha csak cselekedeteid vannak, de a mögött nincsen hit, akkor hiába áztatod magad, az nem engedelmisség! A hit megkerülhetetlen lépés.

A hit útja az, amelyen keresztül Isten meg akarja tisztítani a szívünket! Ezt Péter apostol egy másik alkalommal nagyon világosan kimondja (az Apostolok cselekedetei 15,9-ben): *„És semmi különbséget sem tett közöttünk és azok között”* – mármint a zsidók és pogányok között – *„a hit által tisztítván meg azoknak szívét.”* Hogyan tisztítja meg tehát Isten a szívedet? *„Hit által tisztítván meg azoknak szívét.”* Mi az, amire az engedelmisséghez igazán szükségünk van? Tervekre? Életvezetési tanácsokra? Jobb időbeosztásra? Nem feltétlenül rossz dolgok ezek, de a Szentírás szerint a lényegi eleme az engedelmisségnek a hit. Isten igazságában, parancsolataiban és Igéjében való hitre van szükségünk az engedelmisséghez! Az engedelmisségre törekedve, hányszor tévesztjük ezt szem elől! Rögtön tenni akarunk valamit, tökéletesedni, megváltozni, csak a hit lépését ugorjuk át,

és azt mellőzzük, hogy bízunk Istenben és az Ő ígéreteiben. Testvér, amikor az engedelmességgel küzdesz – mert mindannyiunknak nehezen megy –, akkor ne azt nézd csupán, hogy mit teszel rosszul, hanem vizsgálj meg, hogy mit hiszel eközben. Mert lehet, hogy az a probléma, amit hiszünk, vagy hogy rosszul hiszünk, és nem Isten ígéreteibe kapaszkodunk. Nem lehet, hogy tetteid inkább emberi vágyakból fakadnak, hogy jónak akarsz mutatkozni mások előtt, vagy másoknak akarsz megfelelni ahelyett, hogy Isten ígéreteiben hinnél és bíznál? Péter apostol aláhúzza, hogy az igazság útján, az engedelmesség útján csak hittel lehet járni, és ezt sose szabad elfelejtenünk!

Az apostol továbbviszi a gondolatot, azt mondja – és itt tér rá az igever második nagy témájára (az első ugye a megtisztíttatás), a második pedig az atyafiúi szeretet. Erről beszél, de miért? Hogy kapcsolódik a megtisztíttatásunkhoz a felebaráti szeretet? Úgy, hogy felebarátunk szeretete összefoglalja Isten parancsolatait. Tudjuk jól, hogy amikor Jézust megkérdezik, hogy Isten törvényeit hogyan lehetne összefoglalni, akkor a nagy parancsolattal válaszol! *„Szeresd az Urat, (...) szeresd felebarátodat.”* Péter apostol, amikor az engedelmességről beszél, hogy *„az igazság iránt való engedelmisségben”*, akkor az lefordítva azt jelenti, hogy a felebaráti szeretetben. Mi az, amit Isten megkíván a mi életünkben különösen is? A képmutatás nélkül való buzgó szeretet! Pál apostol is, amikor dicsérni akarja az Efézusi gyülekezet tagjainak hitét, mi az a 2 dolog, amit kiemel az életükből? Az Efézus 1,15-ben megtaláljuk a választ, azt mondja: *„Annak okáért én is, hallván a ti hiteteket az Úr Jézusban, és minden szentekhez való szerelmeteket”*. Az Istenben való hit, és az ebből fakadó felebaráti szeretet. Mi az, ami az igazán Istenben bízó ember ismertetőjele? Ez a 2 dolog: az igazi hit és a felebaráti szeretet! Testvérek! A szent életben a legfőbb dolognak kellene lennie ennek, a szeretetnek, és mi mégis hányszor soroljuk ezt hátra a mi hosszú listánkon, hogy mit jelent szentül élni. Mert mindannyiunknak megvannak a magunk listái. Amikor megkérdezzük minket, hogy mit jelent szentül élni, el tudjuk kezdeni sorolni, hogy a szentül élés azt jelenti, hogy elkezd az ember Bibliát olvasni, gyakrabban kezd el templomba járni, mértékletesebben kezd élni, nem örül túlzottan a világi dolgoknak, hanem az odafelvalókra néz (és még tudnánk sorolni), és előbb-utóbb valahol felbukkan a szeretet is. Miért sorolódik hátra nagyon gyakran az egymás iránti szeretet? Mert könnyebb Bibliát olvasni egyedül, mint másokkal; könnyebb templomba járni anélkül, hogy bárkivel is beszéljünk, vagy megismerkedjünk, vagy eljárjünk bibliaórákra; könnyebb megtartoztatni magamat valamitől, különösen akkor, hogyha emiatt különbnek tarthatom magamat a másiktól. Igen, lehet a szent életre törekedni felebaráti szeretet nélkül is úgy, hogy az valahol nagyon hátul kullog csak a

szívünkben. Péter apostol alapként fekteti le, hogy az engedelmes élet célja Isten és felebarátunk szeretete! Akármennyire küzdelmes és nehéz is ez.

Mert tegyük fel magunknak a kérdést: mi az, amit Isten meg akar mutatni a te életeden keresztül? Mi az, amire Krisztus külön is felszólította a tanítványait? Ez az egymás iránt való kölcsönös szeretet, amelyben Isten szeretete is megmutatkozik és kifejeződik. János apostol is ezt fogalmazza meg első levelében újból és újból. Több igeversben visszatér ehhez a témához, mert annyira alapvetőnek és fontosnak tartja. Az 1János 3,11-ben ezt mondja: *„Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást.”* Ez a fő üzenet! Aztán az 1János 3,15-ben az ellenkezőjére hívja fel a figyelmet: *„aki gyűlöli az ő atyjafiát, mind embergyilkos az: és tudjátok, hogy egy embergyilkosnak sincs örök élete, ami megmaradhatna őbenne.”* Az 1János 4,7-ben azt mondja: *„Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.”* Megerősíti Pál apostolt azzal kapcsolatban, hogy mi az igazán Istenben bízó ember ismertetőjele. Azt mondja itt János, hogy mindaz, aki Istentől született, és ismeri Istent, az szeret. És az 1János 4,20-21-ben azt mondja: *„Ha azt mondja valaki, hogy szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?”* És megerősíti itt János a korábban mondottakat. *„Az a parancsolatunk is van őtőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is”.* Súlyos szavak ezek!

Amikor Isten felszólít téged a szent életre, akkor ez alatt értsd azt, hogy kezd el szeretni a körülötted lévőket! Kezd el szeretni a családot, szobatársadat, iskolatársadat, munkatársadat, barátaidat, akivel Isten naponként összehoz téged. De folytatja az apostol, mert arra is kitér, hogy ne akárhogyan szeress! Két dolgot emel ki a szeretettel kapcsolatban. Az egyik az, hogy ez a szeretet képmutatás nélküli legyen, a másik pedig, hogy buzgó szeretet legyen (pozitív értelemben buzgó; nem túlbuzgó).

A képmutatásról azért beszél az apostol, mert alapvetően minden ember úgy születik és él Isten nélkül, hogy önmagát szereti. Mindannyian ilyenek vagyunk. Önmagunk szeretésének pedig velejárója a képmutatás. Miért? Mert legbelül mindenki tudja, hogy az önszeretet nem helyes, ezért az ember ezt próbálja leplezni, nem világgá kürtölni (néha magunkat is becsapjuk: ó, hát én nem magamat szeretem, csak a másikat). Másrészt pedig, ha magunkat szeretjük, azt is tudjuk jól, hogy annak kevés eredménye van. Mert akkor másoktól nem kapjuk meg azt a figyelmet, azt a dicséretet, azt a törődést, amire tőlük szükségünk van. Az önszeretetet nem lehet nyilvánosan felvállalni. Ki szereti azt az embert, aki csak önmagát szereti? Ezért az ember képmutató módon elrejteti ezt az önszeretetet. Szép csoma-



golásban, kegyes szövegekkel takargatjuk azt. Azt mutatjuk, hogy másokat szeretünk, de mennyiszer tesszük ezt azért, mert nekünk van szükségünk a másik szeretetére vagy más egyébre őtőle! Hányan nem szeretnek azért, mert nem éri meg nekik, mert nem úgy viszonzza az illető a szeretetüket, ahogyan azt ők elvárják, és ezért úgy gondolják, minek szeressem továbbra is azt az illetőt, ha nem kapok cserébe semmit, ha nekem nem éri az meg. Bocsánat a kifejezésért: szeretetkufárok vagyunk, akik akkor szeretnek, amikor megéri nekik, és azokat szeretik, akiktől cserébe várnak valamit.

Ezzel szemben az isteni mérce az, hogy ne azért szeress, hogy kapj, hanem azért szeress, hogy jót tegyél és adj úgy, mint mennyei Atyánk is! Nagy a különbség a kettő között! Aki a jót akarja tenni, az nincs kötve ahhoz, hogy vajon viszonzák-e a szeretetét vagy sem, az elutasítás esetén továbbra is fog tudni szeretni. Jézus Krisztus erről is beszélt a Lukács 14,12-14-ben, amikor azt mondja: *„Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: és boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.”* Testvérek, ez az önzetlen szeretet, amiről itt Urunk beszél, ami nem akar visszakapni, hanem azért teszi, mert megteheti, mert mennyei Atyánk is szeret bennünket, és ebből a szeretetből adhatunk tovább. A Máté 5,46-47-ben az egyik legnehezebb dolgot parancsolja nekünk Krisztus, hogy szeressük ellenségeinket is. És hogyan indokolja? *„Mert ha azokat szeretitek, akik ti teket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Avagy a vámszedők is nem ugyanazt cselekszik-e?”* A hitetlen ember nem ugyanezt teszi? *„És ha csak a ti atyátok fiait köszöntitek, mit cselekszettek másoknál többet?”* A krisztusi szeretet nem több a világinál? Képmutatás nélkül szeressünk, őszintén, ami az egyik legnehezebb dolog, de erre váltott meg bennünket Krisztus, és ezt a munkát akarja elvégezni bennünk! Képmutatás nélkül, őszintén, nem becsapva másokat és magunkat, hanem az isteni szeretetet továbbadva.

A buzgóság alatt pedig azt érti az apostol, hogy ne csak egyszer-egyszer szeressünk, és legyünk magunkkal megelégedve, mert egy illetővel 3 hónapban egyszer szóba álltunk, és megkérdeztük, hogy van (egyébként lehetőségünk lenne esetleg egy héten többször is megkérdezni). Ne egyszer-egyszer, ahogyan az óemberünk azt kívánja, vagy ahogyan az nekünk kényelmes, hanem újból és újból, napról napra, ha kell, áldozatokat hozva egymásért. Küzdjünk azért, hogy szeressük egymást. Mennyi védelemtől, erőttől esnénk el, ha Krisztus nem buzgón szeretne minket, hanem úgy,

ahogyan gyakran mi is egymást! Mennyi mindentől esnénk el, ha Ő a mi szeretetünkkel szeretne minket!

Összefoglalva az elhangzottakat: Isten meg akar tisztítani minket, hogy egymást szeressük. Ehhez a hit útján, az engedelmisségben akar járni, hogy parancsai által megtanítsa minket önzetlenül, képmutatás nélkül, buzgón szeretni. Szentlelke vezessen minket ezen az úton, és imádkozzunk is ezért, hogy adja meg nekünk, hogy lelkünket *„az igazság iránt való engedelmisségben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által, egymást tiszta szívből buzgón”* tudjuk szeretni.

### ***Imádkozzunk!***

Dicsőítünk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, hogy Krisztust küldted el, hogy a mi tisztátalanságunkat Magára vállalja, és megtisztítson minket minden bűnből. Köszönjük Urunk, hogy újjáteremtve minket, alkalmassá tettél arra, hogy harcoljunk bűneinkkel szemben. Hálát adunk, hogy adtál nekünk hitet, amellyel meg tudjuk ragadni Igédet, amely által Benned tudunk bízni, amelynek cselekedetei vannak, amelyek Téged dicsőítenek, és amelyek hálaára indítanak minket. Kérünk, segíts, hogy valóban a hit útján járjunk engedelmisségben.

Bocsásd meg nekünk, amikor a szeretetet mellőzzük, amikor azt hisszük, hogy úgy élhetünk szent életet, hogy egymást, a felebarátunkat vagy hitbéli testvérünket kihagyhatjuk belőle. Kérünk, segíts ezeket a kérdéseinket, problémáinkat rendezni Teelőtted, és taníts minket arra, hogy Hozzád menve megkapjuk a szeretetet, és azt továbbadjuk.

Kérünk, így formáld szívünket, gyakorlati életünket. Újíts meg minket családjában, baráti körben, akárhol legyünk, hadd tükröződjék általunk az a szeretet, amellyel Te szerettél minket. Köszönjük Neked azt, hogy Te magad vagy az, aki újból és újból megtisztítasz minket erre.

Köszönjük a gyülekezet közösségét, a testvéri szeretetet itt közöttünk, és bocsásd meg, amikor ennek híjával vagyunk, amikor egymást csak vádolni, rágalmazni tudjuk, és amikor nem építően, a másik épülésére szólunk, hanem magunk fényezésére, dicsőítésére, az önszeretetünket próbáljuk elfedezni tetteinkkel. Kérünk, szabadíts meg ebből, és add, hogy újból és újból, minden nap oda tudjuk Neked szólni magunkat.

Így könyörgünk beteg testvéreinkért. Te vagy a *„minden kegyelem Istene”*, adj erőt nekik elhordozni fájdalmukat, és adj kegyelmed szerint gyógyulást.

Könyörgünk az idősebb és fiatalabb testvéreinkért egyaránt, áldd meg életünket, az iskolában lételt, az új tanévet, a munkahelyünkön az elvégzett munkát, és kérünk, hadd adjuk Neked a dicsőséget minden áldásért, minden jóért, mert Tőled kaptuk.

Köszönjük Neked, hogy majd elkezdődhet gyülekezetünkben is számos bibliaóra, konfirmációs tanfolyam, hittanóra. Könyörgünk, Te magad tedd élővé a hirdetett igét a gyermekek szívében, add, hogy élet fakadjon belőle.

És kérünk, maradj velünk irgalmaddal, kegyelmeddel, minden napon, Igéd által is addig, amíg személyesen meglátunk Téged, mert megígérted, hogy visszajössz az ég felhőin át, vagy Magad mellé veszel minket. Köszönjük, hogy örömmel, reménységgel várhatjuk ezt a napot, nem félelemmel, mert Teeléd jöhetünk.

Legyen áldott ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

## 688

## Tisztítsd meg szíved

✂ Scholz László (1911-2005)

🎵 Tinódi Lantos Sebestyén (1510-1556)

Tisz - títsd meg szí - ved, Je - ru - zsá - lem né - pe!  
Sze - p - lő - te - len légy a Krisz - tus nap - já - ra,  
Ho - gy meg - tar - tas - sál, mo - sódj hó - fe - hér - re!  
Mert i - gen nagy volt vált - sa - god - nak á - ra:  
Kar - ma - zsin szí - nű bú - ne - id - ből tisz - tulj,  
Ár - tat - lan om - lott Ki - rá - lyod - nak vé - re,  
Ho - gy ki ne pusztulj!  
Térj - meg ked - vé - re!

3. Nem járhatsz folyvást annyi undokságban,  
Részed így nem lesz mennyek országában,  
Vedd fel a harcot, vedd fel a keresztet,  
Vagy üdvöd veszted!
4. Élj botlás nélkül, szentül, feddhetetlen,  
Vizsgáld a törvényt lelkiismeretben,  
Inkább fonj gyarló tested ellen ostort,  
Semhogy bemocskold!
5. Tisztítsd meg ajkad oltárról vett szénnel,  
Rútat ne illess, mit a lelked szégyell,  
Jót cselekedjél mindennel bőven,  
Minden időben!
6. Új teremtés vagy, vetkezd le a régit!  
Ördög ha üldöz, e világ ha rémít,  
Csak meg ne hátrálj, maradj meg az újban,  
Véled az Úr van!
7. Tisztítsd meg szíved, Krisztus szent egyháza,  
Őt temiattad pogány ne gyalázza!  
S hogy légy az Úrnak szent papsága, népe:  
Újulj meg végre!